

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 180/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. L., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 13 C 581/2001 z 12. októbra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 374/2010 z 18. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 581/2001 z 12. októbra 2010

vo výroku o zamietnutí jej návrhu vo zvyšnej časti (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 374/2010 z 18. decembra 2012, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí jej návrhu vo zvyšnej časti (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom podaným na okresnom súde v roku 2001 domáhala proti Slovenskej republike (Ministerstvu financií Slovenskej republiky) zaplatenia sumy 42 563 298 Sk s prísl. z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„nesprávny úradný postup spočíval v nečinnosti správcu dane pri výkone rozhodnutí, ktorá mala za následok to, že po zastavení výkonu rozhodnutí po značne dlhej dobe (viac ako dvoch rokoch)“* už nemohla reálne svoje pohľadávky od príslušných dlžníkov vymôcť. Hoci Daňový úrad T. (ďalej aj „správca dane“) vydal exekučné príkazy, nepostupoval účinným a efektívnym spôsobom pri vymáhaní týchto pohľadávok a rozhodol o zastavení výkonu rozhodnutia podľa *„§ 72 ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. a § 268 ods. 1 písm. c) O. s. p. vo vtedy platnom znení“*.

Sťažovateľka v sťažnosti podrobne poukazuje aj na ďalšie pochybenia správcu dane, z ktorých nepochybne vyplýva opodstatnenosť jej nárokov, ktoré spočívali napr. *„v nedodržaní ustanovení zák. č. 511/1992 Zb. v znení platnom k 1. 1. 1996, keď správca dane bol povinný podľa § 58 ods. 2, 7 tohto zákona bežné mesačné platby daňovej povinnosti (označené konštantným symbolom 1144) priradiť na mesačné platby spotrebnej dane, čo správca dane neurobil a tieto priradil na najstaršie daňové nedoplatky sťažovateľa“* (v tejto časti sťažovateľka upravila nárok na náhradu škody v sume 328 093,77 €).

Obdobne podľa nej „správca dane bez zákonného opodstatnenia a podkladu udelil svojim potvrdením na zmluve zn. E. č. S 1/02-K zo dňa 16. 9. 2002 uzavretej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu – sťažovateľa a spoločnosťou N. a. s. S., súhlas k

tomu, aby počas konkurzného konania (1. 8. 2002 - 14. 4. 2003) v priestoroch sťažovateľa vyrábala a predávala liehoviny spoločnosť N. a. s. S., ktorá z výkonu tejto činnosti neodviedla príslušné dane a tieto po skončení konkurzného konania správca dane začal neoprávnene vymáhať od sťažovateľa...

... uvedený súhlas so zmluvou udelil napriek tomu, že spoločnosť N. a. s. S. nemala ani licenciu na výrobu liehovín udeľovanú Ministerstvom pôdohospodárstva SR

V tejto časti upravila nárok na náhradu škody na sumu 402 658, 90 €.“.

Sťažovateľka svoj nárok oprela aj o „nezákonné rozhodnutie správcu dane o zabezpečení tovaru zn. 645/2200/1259876/2002/Ruž zo dňa 19. 12. 2002“, na základe ktorého došlo k tomu, že boli zapečatené výrobnoprevádzkové priestory sťažovateľky, a tak znemožnený jej akýkoľvek prístup do týchto priestorov a výkon akejkoľvek podnikateľskej činnosti.

Nezákonné rozhodnutie správcu dane bolo zrušené až rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska T., a v tejto časti sťažovateľka upravila uplatnený nárok na náhradu škody na sumu 2 156 343,36 €.

Sťažovateľka v decembri 2009 na základe výsledkov znaleckého dokazovania vykonaného znaleckým ústavom, Centrom ďalšieho vzdelávania Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitútom ekonomického znelectva a expertíz (ďalej len „znalecký ústav“), žiadala, aby jej okresný súd priznal náhradu škody v sume 2 943 400,68 € s prísl. (s 8 % úrokom z omeškania z tejto čiastky), a vo zvyšnej časti vzala svoj návrh späť.

Okresný súd uznesením č. k. 13 C 581/2001-468 konanie o zaplatenie sumy 1 561 829,35 € zastavil a rozšírenie žaloby o zaplatenie 8 % úroku z omeškania z čiastky 2 943 400,68 € ročne od 1. januára 2005 do zaplatenia pripustil.

Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom sp. zn. 13 C 581/2001 z 12. októbra 2010 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 56 304,65 € spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania z tejto sumy ročne od 1. mája 2005 do zaplatenia a vo zvyšku jej žalobu zamietol „*pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vyčíslený vo výške 328.093,77 € ...*

spočívajúcim v neoprávnenom vyrubení penále sťažovateľovi z daňových nedoplatkov... a o nárok na náhradu škody vyčíslený vo výške 402.658,90 €... spočívajúcim v tom, že tento správca dane bez zákonného opodstatnenia a podkladu udelil potvrdením na zmluve zn. E. č. S 1/02-K zo dňa 16. 9. 2002 uzavretej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu - sťažovateľa a spoločnosťou N. a. s. S. súhlas k tomu, aby počas konkurzného konania v priestoroch sťažovateľa vyrábala a predávala liehoviny spoločnosť N. a. s. S., ktorá z výkonu tejto činnosti neodviedla príslušné dane a tieto po skončení konkurzného konania správca dane začal neoprávnené vymáhať od sťažovateľa...“.

Takisto zamietol aj ďalší nárok sťažovateľky „*vyčíslený vo výške 2,156.343,36 € uplatnený ako škoda, ktorá bola sťažovateľovi spôsobená nesprávnym úradným postupom Daňového úradu Trenčín, výsledkom ktorého bolo nezákonné rozhodnutie tohto správcu dane o zabezpečení tovaru a zapečatení priestorov zn. 645/2200/1259876/2002/Ruž zo dňa 19. 12. 2002..., tak v tejto časti síce sťažovateľovi bezpochyby škoda vznikla avšak keďže sa tak stalo v období konkurzu a sťažovateľ požadoval v tejto časti uplatneného nároku náhradu škody za obdobie konkurzu od subjektu odlišného od správcu konkurznej podstaty, nebolo možné žalobe vyhovieť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní“.*

Sťažovateľka sa s rozsudkom okresného súdu v jeho zamietajúcej časti nestotožnila a podala proti tejto časti rozsudku okresného súdu vo veci samej a v nadväznosti na to aj proti časti tohto rozsudku o náhrade trov konania odvolanie, v ktorom okrem iného uviedla, že „*sa s právnym názorom okresného súdu na nedôvodnosť týchto nárokov nestotožňuje“.*

Podľa sťažovateľky „*nesprávnym úradným postupom správcu dane popísaným v druhom a treťom uplatnenom nároku boli vytvorené“* pre ňu daňové záväzky, ktoré sú od nej postupne vymáhané, a „*je zrejmé, že takýmto vytvorením a existenciou týchto splatných záväzkov došlo ku zníženiu čistého obchodného imania... a teda došlo nepochybne ku vzniku ujmy v majetkovej sfére“* .

Vo vzťahu k štvrtému nároku sťažovateľka v podanom odvolaní uviedla, že uplatnený nárok je „*odvodzovaný v zásade od nesprávneho úradného postupu Daňového*

úradu T. spočívajúceho v tom, že tento správca dane bez zákonného opodstatnenia a podkladu udelil svojim potvrdením na zmluve..., uzavretej medzi správcou konkurznej podstaty úpadcu - sťažovateľa a spoločnosťou N. a. s. S. súhlas so zmluvou, čím tomuto subjektu, ktorý ani nemal oprávnenie na výkon liehovarníckej činnosti od Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky, umožnil výkon takejto činnosti v priestoroch sťažovateľa na jeho výrobných a technologických zariadeniach, pričom v nadväznosti na to bolo vydané nezákonné rozhodnutie správcu dane o zabezpečení tovaru..., na základe ktorého došlo k zapečateniu výrobnoprevádzkových a skladových priestorov sťažovateľa, ktoré trvalo v čase od 16. 12. 2002 až do 7. 4. 2004, a ktoré rozhodnutie správcu dane bolo potom pre nezákonnosť nadriadeným daňovým orgánom zrušené...“.

O odvolaní sťažovateľky, ako aj žalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry T. rozhodol krajský súd «rozsudkom č. 19 Co 374/2010-567 zo dňa 18. 12. 2012 tak, že rozsudok okresného súdu v časti o zamietnutí žaloby vo zvyšku potvrdil a v časti o priznaní náhrady 56.304,65 € s príslušenstvom a o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Hoci odôvodnenie tohto rozsudku krajského súdu je obsiahnuté na celkom 24 stranách... vo vzťahu k potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu týkajúcej sa druhého, tretieho a štvrtého nároku a teda vo vzťahu k tej časti rozsudku krajského súdu, ktorá je predmetom tejto sťažnosti, je v jeho odôvodnení uvedené len to, že: „V prevyšujúcej časti, ktorou okresný súd návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie odporcu, odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V tejto časti dôvody rozsudku okresného súdu zodpovedajú kritériám podľa § 157 ods. 2 O. s. p., vychádza zo správneho záveru, preto v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd v tejto časti plne identifikuje s dôvodmi negatívneho rozhodnutia okresného súdu o nárokoch navrhovateľa na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v čase, keď bol na jeho majetok vyhlásený konkurz. Za prípadne porušenie povinnosti zo strany správcu konkurznej podstaty je za vznik zodpovedný správca a nie štát.“

V nadväznosti na takéto konštatovanie krajského súdu je ešte v odôvodnení jeho rozsudku obsiahnutá citácia ustanovení § 14 ods. 1 písm. a) a § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. a za touto citáciou týchto zákonných ustanovení ešte nasleduje zvyšná časť odôvodnenia tejto časti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorej sa uvádza, že: „Z uvedených dôvodov je

rozsudok okresného súdu v jeho zamietavej časti správny a preto ho holo potrebné potvrdiť.“

Nič viac krajský súd v odôvodnení potvrdzujúcej časti svojho rozhodnutia, ktorým sa v tejto časti konanie právoplatne skončilo, k veci neuviedol a nezaujal vôbec žiadne stanovisko k odvolacím argumentom sťažovateľa, ktoré boli skutkovo i právne podrobne zdôvodnené a nedal tak na tieto sťažovateľovi vôbec žiadnu odpoveď a nevyporiadal sa tak so základnými otázkami dôležitými pre rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu.».

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, „že súdy oboch stupňov vôbec právne neodôvodnili, prečo považovali druhý nárok, tretí nárok a štvrtý nárok... za neopodstatnený a svoj záver o ich neopodstatnenosti neopreli o konkrétnu právnu normu, z ktorej by opodstatnenosť takéhoto záveru vyplývala...“, a podľa nej závery okresného súdu „o neexistencii pasívnej vecnej legitimácie vo vzťahu k štvrtému nároku na strane žalovaného (Slovenská republika, Ministerstvo financií Slovenskej republiky) považuje sťažovateľ za jednak neodôvodnený ale hlavne bez akejkoľvek opory v zákone a tým aj nesúladný s ústavou“.

Sťažovateľka na základe uvedeného tvrdí, že „napadnutý rozsudok Krajského súdu... č. 19 Co 374/20010-567 zo dňa 18. 12. 2012 v jeho potvrdzujúcej časti ako aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Trenčín č. 13 C 581/2011-528 zo dňa 12. 10. 2010 v jeho zamietajúcej časti majú arbitrárny charakter a ich napadnuté výroky sú nezlučiteľné s ústavou a nevychádzajúcu zo zisteného stavu veci“, čím došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo S., spol. s r. o., T... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. 13 C 581/2001-528 zo dňa 12. 10. 2010 vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. 19 Co 374/2010-567 zo dňa 18. 12. 2012 vo výroku o potvrdení rozsudku okresného súdu v časti o zamietnutí návrhu vo zvyšku, porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Trenčín č. 13 C 581/2001-528 zo dňa 12. 10. 2010 vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 19 Co 374/2010-567 zo dňa 18. 12. 2012 vo výroku o potvrdení rozsudku okresného súdu v časti o zamietnutí návrhu vo zvyšku zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo,

prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 279/2010, III. ÚS 152/2013).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06).

Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na už uvedený princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd.

V danom prípade bola sťažovateľka oprávnená podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o čom aj vedela, odvolanie podala a krajský súd o ňom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej označených práv rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci (obdobne I. ÚS 140/2012).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľka vidí porušenie označených práv v tom, že napadnutý rozsudok krajského súdu v jeho potvrdzujúcej časti má arbitrárny charakter a je v nesúlade so skutkovými zisteniami a krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nezaujal vôbec žiadne stanovisko k odvolacím argumentom sťažovateľky, ktoré boli skutkovo i právne podrobne zdôvodnené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd podrobil prieskumu tú časť rozhodnutia krajského súdu, v ktorej bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Ústavný súd po preskúmaní tejto časti rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že namietaný rozsudok je primeraným spôsobom odôvodnený (vo vzťahu k uplatneným nárokom sťažovateľky) a nemožno ho považovať ani za arbitrárny. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v danom prípade žalovaná nie je pasívne legitimovanou osobou v konaní. Závery a úvahy krajského súdu o nedostatku pasívnej legitimácie žalovanej možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné a navyše rozhodovanie o vecnej legitimácii účastníka konania pred všeobecnými súdmi patrí výlučne do právomoci týchto súdov, do ktorej ústavný súd nie je oprávnený zasahovať (III. ÚS 67/2013).

Bez toho, aby ústavný súd podrobne citoval z rozsudku krajského súdu, ktorý sa pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s vyčerpávajúcim odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu (s. 4 až s. 7) aj v časti týkajúcej sa nedostatku pasívnej legitimácie

žalovanej (tieto rozhodnutia sú sťažovateľke dobre známe), konštatuje, že vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci nemožno zvolený výklad a interpretáciu zákonov považovať za arbitrárne.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je iba v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Takisto skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (IV. ÚS 245/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej, a označenými právami sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, a účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), resp. právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013